Тривоги дитячої душі (Неповторний світ дитинства в поезіях Лесі Українки). 6 клас

Кожен поет чи письменник вкладає у свій твір часточку власної душі, висловлює власні почуття і переживання, своє бачення світу. Відома українська поетеса Леся Українка вже з дитячих років дуже тонко відчувала добро і зло, правду і кривду. Хоча її власне дитинство можна було б назвати порою безхмарного щастя, якби не важка хвороба. Вона виростала в родині, де дітей оточили любов'ю і повагою з ранніх літ. їх любили, ставилися до них турботливо, розуміли їх потреби.

У Лесі було двоє братів — Михайло і Микола та три сестри — Ольга, Оксана, Ізидора. Всі діти жили дружно. Батько — юрист П. А. Косач та мати — письменниця Олена Пчілка самі навчали синів і дочок, бо вважали, що тодішня система освіти завдавала дітям більше шкоди, ніж давала користі. В сім'ї любили читати, перекладали літературні твори з інших мов, записували народні пісні та звичаї.

Тому перші ігри Лесі та її братів і сестер також були схожими на літературні твори. Вони часто гралися в Жанну Д'Арк — відважну дівчину, яка стала на чолі французького війська і визволила свою країну від ворога, у Робінзона, який після морської катастрофи влаштував життя на безлюдному острові. Найчастіше ці ігри відбувалися у старому Луцькому замку, адже родина тоді жила на Волині.

Та це зовсім не означає, що дівчинка була відірвана від реального життя. Батьки не боронили своїм дітям спілкуватися з їх однолітками із простих родин. Лесю вражала бідність селян, сільських дітей, з якими дружила. Вони найчастіше були неписьменні. Маленька дівчинка допомагала, як могла: вчила їх грамоти.

З самого дитинства Леся виявляла наполегливість і мужність. Вона могла крадькома піти до нічного лісу, щоб відчути його чари. їй забажалося проникнути в таємниці Луцького замку, тому почала збирати перекази про нього.

Леся була дуже терплячою. Ніколи не зізнавалася, коли їй щось боліло. Ці свої дитячі почуття поетеса висловила у вірші «Як дитиною, бувало...». Вірш зовсім невеличкий, всього кілька рядків, але в нашій уяві постає образ мужньої маленької дівчинки, яка не хнюпиться, не плаче, а навіть сміється, коли їй боляче.

Власний біль Леся вміла тамувати. Зате чужий біль викликав у неї жаль і співчуття.

Навіть тоді, коли чиїсь біди малювала уява чи навіювали літературні твори. Не на гордих переможців дивилася вона на малюнках до середньовічних балад» а на тих, хто прибитий до землі списом, готовий був умерти, але не здаватися.

Одна за одною постають такі картини, коли читаємо поезію «Мрії». Ось бранка сміливо відповідає поневолювачу: «Ти мене убити можеш, але жити не примусиш». Бранець-лицар, знемагаючи від рани, гукає:

Хто живий у сьому замку?

Хто тут має серце в грудях?

Другом будь, зійди на вежу,

Подивись на бойовисько.

Подивись на бойовисько,

Хто кого перемагає?

Ці мрії оживають і в уяві Лесі. І їй вже здається, що це вона сама знаходиться у полоні, закута в кайдани невидимою рукою. Але ж у неї в руках ще є зброя, вона може воювати. Лише поворушити рукою не дають кайдани. Лесі хочеться гукати так само, як відважному лицареві з її дитячих мрій:

Хто живий? Зійди на вежу,

Подивися наоколо!

Вона готова, наче той лицар, пролити кров за чесний стяг. Сміливі та відважні слова знаходила для своїх віршів Леся Українка.

З самого дитинства поетесу називали ніжно і ласкаво — Лесею. Повне її ім'я Лариса Петрівна Косач. Мовознавці стверджують, що ім'я Лариса походить з давньогрецької мови. Одні вважають його походження від слова, що означає «приємна», інші — від слова «чайка».

У житті Леся Українка була, справді, лагідною і доброю, уважною до людей. Але в поезіях відкривалася інша Леся — смілива і відважна, як чайка, що не боїться розсікати слабкими крильми грозові хмари.